

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich ústavných práv postupom Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 4 T 26/02 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní č. 9080/06-61/D/457, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. septembra 2006 doručené podanie M. J. (ďalej len „sťažovateľ“), t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, doplnené podaním doručeným ústavnému súdu 18. septembra 2006, ktorým namieta porušenie svojich ústavných práv postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní sp. zn. 4 T 26/02 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 9080/06-61/D/457 (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

Sťažovateľ vo svojich podaniach namieta, že v konaní sp. zn. 4 T 26/02 bol krajským súdom odsúdený pre trestný čin vraždy, ktorý podľa vlastných tvrdení nespáchal. Sťažovateľ zastáva názor, že bol odsúdený na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov v prípravnom a následne aj súdnom konaní, ako aj viacerých pochybení zo strany orgánov činných v trestnom konaní (neoznámenie vykonania domovej prehliadky v zákonom určenej lehote, nesprávne vyhodnotenie trasologických stôp na mieste činu, nesprávny postup pri vypracovaní znaleckého posudku, ovplyvňovanie svedkov súdom).

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa ďalej vyplýva, že podal viacero podnetov na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov v jeho trestnej veci, ktoré však boli príslušnými orgánmi odmietnuté ako neodôvodnené. Sťažovateľ osobitne namieta postup ministerstva spravodlivosti v danej veci, pretože podľa jeho názoru prihliadlo na postup Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v tejto veci a nevykonalo nezávislé vyšetrenie.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vykonal revíziu súdneho konania, v ktorom by bolo prihliadnuté na jeho nevinu v uvedenej trestnej veci.

II.

V zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Podľa ustanovenia § 139 ods. 1 písm. b) bod c) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 [ustanovenie § 183 ods. 1 písm. b) bod 3. Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006] rozsudok je právoplatný (...) ak podané odvolanie bolo zamietnuté.

Ústavný súd zistil (úradný záznam zo 4. októbra 2006), že rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 T 26/02 z 20. februára 2004 v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 27/04 z 26. mája 2004, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu odmietnuté, nadobudlo právoplatnosť 26. mája 2004. Predmetné

rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené 17. augusta 2004.

V konkrétnych okolnostiach tohto prípadu od právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti sťažovateľovi do 5. septembra 2006, keď bola jeho sťažnosť ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo nepochybne dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako oneskorene podanú.

Sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu 18. septembra 2006 namietal aj nesprávny postup ministerstva spravodlivosti, ktoré podľa jeho názoru nevykonalo vlastné nezávislé vyšetrovanie v jeho trestnej veci, ale stotožnilo sa s právnym názorom generálnej prokuratúry, ktorá podnet sťažovateľa na podanie sťažnosti pre porušenie zákona odmietla.

Ústavný súd z vyjadrenia ministerstva spravodlivosti č. 9080/06-61/D/457 zo 4. septembra 2006, ktoré bolo k podaniu sťažovateľa pripojené, zistil, že jeho podnet bol riadne vybavený, pričom sťažovateľ bol zároveň poučený, že v zmysle platných ustanovení Trestného poriadku má právo podať aj podnet na obnovu konania, ak „... *vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr nežnáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu*“.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 20/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 93/97, I. ÚS 24/98, III. ÚS 248/05. Sťažovateľ vo svojich podaniach namietal nesprávny postup ministerstva spravodlivosti, ktoré nevykonalo samostatné vyšetrovanie týkajúce sa jeho trestnej veci, čím malo dôjsť k porušeniu jeho bližšie nešpecifikovaných základných práv podľa ústavy. Vzhľadom na skutočnosť, že

ústavný súd nezistil pri preskúmaní postupu ministerstva spravodlivosti v súvislosti s vybavením podnetu sťažovateľa príčinnú súvislosť s namietaným porušením jeho bližšie neurčených ústavných práv, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 169/05, III. ÚS 247/06).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2006